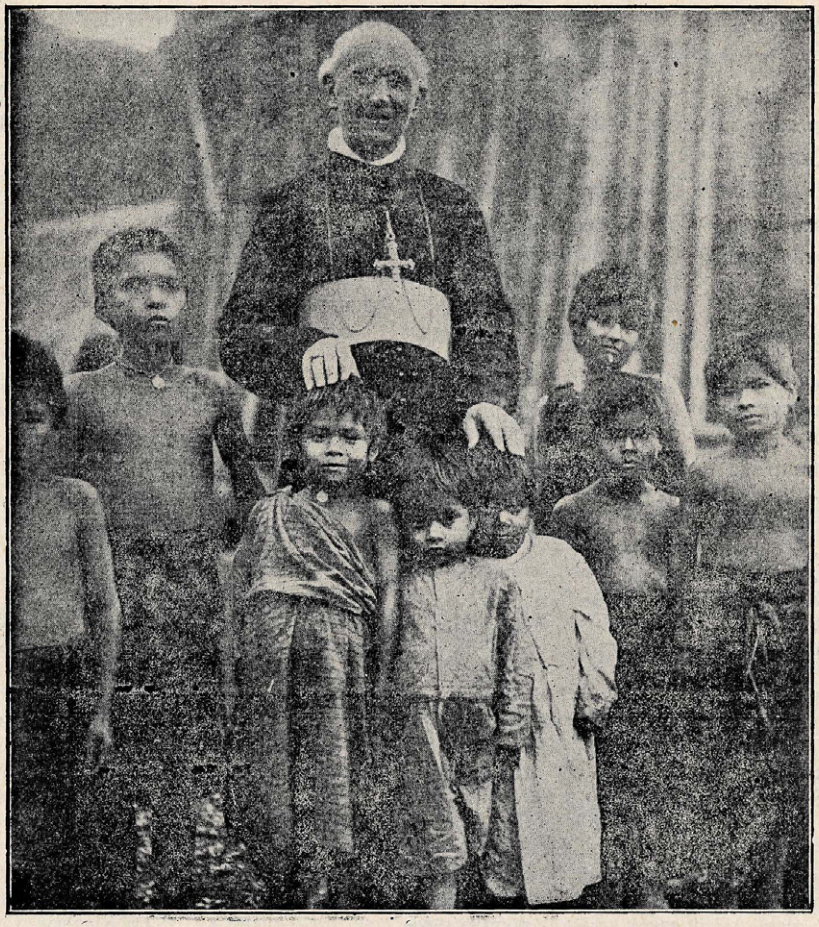
SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 21. ŠTEV. 5. SEPTEMBER - OKTOBER 1925.

Ap. vikar msgr. Comin med Indijančki Hivari.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Važno. — Don Mihael Rua, — Zveza vzgojiteljev „Don Bosco.“ — Kongres na čast presv. Srcu Jezusovemu. — Služabnica božja sestra Marija Mazzarello. — Iz naših misijonov. — Češčenje Marije Pom. krist. — Milosti. — Prošnja. — Sal. misijonar rešen smrti po priprošnji čast. don Bosca. — Umrli. — Življenje čast. Janeza Bosca. — Spored slavja na obletnico posvetitve svetišča Marije Pom. — Podobe Marije Pom. krist. — Podobe Male Cvetke. — Razno.

SLIKE: Ho Si (Kitajsko). Učenci v sirotišnici tretjega razreda ljudske šole. Kitajci nosijo zmaja (Kit. slika). Dominik Savio prepreči pretep med tovarišema. Dominik Savio izjavi don Bosču, da hoče postati svetnik.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru. **1,** 4, 8 — **2,** 9, 18 — **3,** 5, 20 — **4,** 2, 3 — **5,** 8, 31 — **6,** 7, 21 — **7,** 3, 23, — **8,** 6, 14 — **9,** 4, 12 — **10,** 1, 2 — **11,** 3, 6 — 12. 9, 11 — **13,** 5, 30 — **14,** 7, 1 — **15,** 8, 4 — **16,** 2, 16 — **17.** 2, 22 — **18,** 1. 13 — **19,** 9, 26 — **20.** 6, 28 — **21,** 3, 24 — **22.** 5, 5 — **23,** 4, 10 — **24,** 7, 19 — **25,** 8, 17, — **26,** 2, 7 — **27,** 1, 25 — **28, 4,** 29 — **29,** 5. 9 **30,** 8, 25 — **31,** 6, 27,

V novembru. 1, 5, 27 — **2,** 3, 4 — **3,** 7, 30 — 4, 9, 2 — **5,** 1, 23, — **6.** 4, 9 — **7,** 6, 25 — **8,** 8, 6 — **9,** 2, 17 — **10,** 6, 24 — **11,** 1, 11 — **12,** 2, 16 — **13,** 9, 12 — **14,** 3, 1 — **15.** 4, 18 — **16,** 8, 13 — **17,** 5, 21 — **18,** 7, 29 — **19.** 5, 14 — **20,** 9, 15 — **21,** 1, 22 — **22.** 6, 7 — **23,** 7, 28 — **24,** 2, 5 — **25,** 3, 10 — **26,** 4, 19 — **27,** 8, 3, — **28.** 2, 8 — **29.** 4, 3 — **30,** 9. 8 — **31,** 3, 26.

Z besedo in tiskom. Nova izdaja. Spisal Aleksander Halka.

Kratek obris zgodovine Družbe sv. Petra Klaverja s slikami. Priporočeno od prevzv. škofa ljubljanskega. Knjižica je zanimiva in obenem poučna. Cenjeni čitatelj bo občudoval pota božje Previdnosti, ki se je poslužila mlade poljske grofice za rešitev črnega plemena. Lepo knjižico vsem cenj. bralcem, zlasti misijonskim prijateljem priporočamo. Cena po pošti 5 Din, pri naročbi 12 izv. skupaj se dobi izvod po 4 Din. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Poklic pomožne misijonarke. Nova izdaja. Knjižica za dekleta, ki so že premišljevale o svojem poklicu za redovniški stan in sedaj žele dognati, kam jih ljubi Bog v svoji dobroti kliče. S priporočilom prevzv. gospodov škofov: ljubljanskega, mariborskega, krškega, tržaškega. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Priporočamo sotrudnikom in sotrudnicam **„Vzajemno zavarovalnico“** v Ljubljani (Dunajska cesta 17), ki zavaruje proti požaru in poškodbi cerkvenih zvonov ter ima tudi oddelek za zavarovanje življenja.

Je zelo poštena in tudi salezijanski družbi naklonjena.

LETNIK XXI. SEPTEMBER-OKTOBER ŠTEV. 5.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Važno!

Dne 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva, bomo obhajali na Rakovniku slovesno prvo obletnico posvetitve svetišča Marije Pomočnice. Naše sotrudništvo toplo vabimo na to slavje. Posebno vabimo tiste, ki so bili v mesecu maju kakorkoli zadržani, da se niso mogli udeležiti praznika Marije Pomočnice. Prosimo pa tudi posebno naše sotrudnice, naj agitirajo za ta praznik posebno pri tistih, ki doslej še niso bili na Rakovniku. Čimveč **novih romarjev** bo prišlo, tembolj se bo razširjala pobožnost do Marije Pom. Na svidenje pri Mariji!

Po enem letu.

Dne 8. sept. bo minulo leto, odkar se je vršil v Ljubljani prvi marijanski shod ter je bilo ob enem novo svetišče na Rakovniku posvečeno v čast Mariji Pomočnici. Živo so nam v spominu oni veličastni dnevi tako polni svetega navdušenja in prekipevajočega veselja neštetih množic, ki so se zlivale na Rakovnik, posebno na dan posvetitve in triumfalne procesije.

Pa je li bil to le trenutni ogenj, ki se je vžgal in zaplapolal z visokim plamenom, da bi nato zopet utihnil in ugasnil za vedno?

Nikakor ne!

Bil je sicer mogočen plamen, orjaški val navdušenja, toda ko so utihnili plamteči zublji, dvigajoči se do neba, je ostal v srcih neštetih živ ogenj ljubezni, zaupanja in češčenja Marije Pomočnice, ki ne bo nikdar več ugasnil.

Tega smo priče mi, ki smo vse leto zrli prihajajoče v Marijino svetišče sedaj posamič sedaj v gručah, sedaj zopet v strnjenih množicah. Bili so verniki iz mesta in z dežele, ki so nosili pred milo nebeško Kraljico svoje želje, svoje stiske, svoje prošnje.

In Marija?

Bila je vsem dobra mati, tolažnica žalostnih, pribežališče grešnikov, pomočnica prava v vseh stiskah in nadlogah. Vsak dan prejemamo zahvale o prejetih milostih. Vse te zahvale, ki jih je pisala največkrat preprosta roka, često okorna zaradi dela in boja za vsakdanji kruh, nam pričajo o neizčrpni Marijini dobrotljivosti. Vsak dan nam je bolj jasno, da si je Marija izbrala rakovniško svetišče za prestol svojih milosti, ki jih je pripravljena deliti onim, ki se k njej zatekajo. Vsak dan se nam utrjuje prepričanje, da bo češčenje Marije Pomočnice polagoma postalo last celokupnega slovenskega ljudstva, ki bo našlo v tem češčenju obrambo tudi v najhujših nevarnostih in v najljutejših bojih za ohranitev vere svojih pradedov.

Zato se ob obletnici velikega praznika s hvaležnostjo oziramo nazaj v one srečne in blažene dneve in prosimo Marijo naj nas

blagoslov onih dni spremlja od leta do leta, nepretrgoma.

Cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku je delo našega nad vse požrtvovalnega sotrudništva. Kot marljive in neutrudljive čebelice so naše sotrudnice in naši sotrudniki donašali prispevke za dovršitev tega svetišča, da je moglo rasti in dorasti kljub izredno težavnim razmeram, katere preživljamo.

Dovršitev Marijinega svetišča pomeni za naše sotrudništvo veliko zmago, ki zre na njo z začudenjem vsa Slovenija.

Res je, da svetišče še ni opremljeno vsem, kar bi bilo treba; manjka še marsikaj: zvonov, klopi, spovednice, orgelj; toda tudi to bo prišlo polagoma. Zato nam jamči Marija sama s svojo naklonjenostjo tistim, ki so pripravljeni kaj žrtvovati za njeno svetišče, jamči nam pa tudi žilava delavnost naših blagih sotrudnic in sotrudnikov, ki tudi sedaj, eno leto po posvetitvi, ni prav nič pojenjala.

Naše sotrudništvo pa se naj tudi zaveda, da mu je poverjena visoka naloga razširjati pobožnost do Marije Pomočnice širom domovine. Vsak sotrudnik, vsaka sotrudnica naj gori v živi ljubezni do te nebeške Kraljice. Ta pobožnost naj bo v srcu vseh tako mogočno zasidrana, da je ne izruje noben vihar. Česar je pa srce polno, naj se tudi na zunaj očituje. Kdor ljubi Marijo, naj razširja njeno ljubezen tudi med druge. Vsak po svojih močeh in razmerah. Vsak je lahko apostol te pobožnosti, bodisi z besedo bodisi z delom. Na smrtni postelji nam bo prinašalo največ tolažbe to, kar smo v življenju storili za Marijo.

Vse torej za Marijo in po Mariji!

Don Mihael Rua.

XI. poglavje.

Modra previdnost. — Učenje. — Prvi misijon.

V don Rui so bile združene najlepše zmožnosti z globoko ponižnostjo. Kako rad bi bil obiskoval pouk iz moralke v duhovniškem semenišču! Premnogi posli in vsakdanje neodložljivo delo pri gojencih pa mu tega ni dopuščalo. Don Bosco mu je izprosil dovoljenje, da se je privatno pripravil na izpit iz pastoralke. Toda zaradi tega ni zanemaril niti ene dolžnosti v oratoriju.

Ko je bil posvečen v mašnika, je od dne do dne bolj rasla njegova ljubezen do don Bosca in spoštovanje do njega. Ker je veliki služabnik božji postajal vsak dan čudovitejši, je izrazil svojim sovrstnikom misel, da bi si vse čudovite in izredne dogodke iz don Boscovega življenja natančno zapomnili. V ta namen so se zbirali pod don Ruinem vodstvom vsak teden, se razgovarjali o vseh značilnih dogodkih preteklega tedna ter jih na kratko napisali „O, da smo storili to natančnejše in vestnejše!“ kliče don Francesia.

Z uresničenjem don Ruine misli se je pričelo l. 1861. Čudoviti dogodki v don Boscovem življenju pa so se dogajali neprenehoma.

Vsako leto je hodil don Bosco k duhovnim vajam k sv. Ignaciju blizu Lanzo. Pred odhodom je naročil, naj mu naznanimo, kar se važnega zgodi. Po skupnem dogovoru smo mu nekoč pisali, da je v našem domu vse v redu. Prišel je tudi don Boscov odgovor. Zvečer po večerni molitvi ga je don Rua prebral. Koliko je bilo naše začudenje, ko smo slišali: „Vi mi poročate dobre vesti, toda niste vedeli, da so včeraj med blagoslovom trije zapustili skrivaj zavod in se šli kopat. Eden je celo hotel nespodobno govoriti, pa sem mu dal tak opomin, da bo dolgo pomnil“. — Nismo mogli tega verjeti, a prizadeti so sami priznali, da so to storili in eden izmed njih je rekel: „Zdaj šele vem, kdo me je tako močno udaril po plečih! Dolžil sem svoja tovariša, ki sta mi pa rekla, da se mi blede.“

Takih dogodkov se je prav mnogo zgodilo. Večkrat je don Bosco poslal katerega izmed klerikov: „Pojdi tje in tje in boš našel tega in tega, ki se je odtegnil skupni molitvi!“ Sodobniki don Rue pa smelo trdijo, da je tudi njemu Bog dal del don Boscovih izrednih moči. Don Francesia pripoveduje o neki dobri osebi, ki je bila svoj čas gojenka v nekem samostanu, kjer je don Rua daroval sv. mašo. Gojenke so vse pristopile k sv. obhajilu, le ona si ni upala. Po sv. maši jo sreča don Rua in jo nagovori: „Danes zjutraj nisi bila pri sv. obhajilu, ker se včeraj nisi dobro izpovedala. Glej, da to kmalu urediš!“ Prosila je takoj njega, da jo je izpovedal.

Don Rua je bil prvi izmed spovednikov, ki so zrasli in bili vzgojeni v oratoriju. Don Bosco ga je vzel s seboj kadarkoli je imel kje duhovne vaje

ali misijon. Prve take duhovne vaje sta pridigovala v Montemagno d' Asti. Takrat je bila v tistem kraju velika suša. Da bi don Bosco pridobil tem več udeležencev, je takoj ob začetku duh. vaj rekel: „Vem, da zelo potrebujete dežja. Pridno se udeležujte pridig, pobožno prejmite sv. zakramente in dež bo prišel.“ Ljudje so zelo pridno prihajali, oba sta imela spovednico tako oblegano, da sta si mogla privoščiti le malo počitka. — Zadnji dan duh. vaj, dasi je bilo zjutraj še čisto jasno, je popoldne pri sklepu prišel zaželeni dež.

*

Ob tistem času so zidali v Mirabellu zavod, ki naj bi bila prva večja podružnica don Boscovega oratorija. Vse don Boscove sinove je zanimalo vprašanje, kdo bo ravnatelj v novem zavodu

Prav na ta dan, ko je ljudstvo hvalilo Boga za blagoslovljeni dež, hvalilo pa tudi izvrstnega, mladega pridigarja in spovednika, se je don Bosco odločil, da dá njemu vodstvo novega zavoda. V očetovski ljubezni mu je glavna navodila napisal v posebnem pismu, ki vsebuje dragocene podrobnosti tako za don Bosca, kakor tudi za don Ruo, ki je to pismo hranil kot dragocen zaklad v okviru poleg svoje postelje.

Kako vestno in vztrajno se je don Rua ravnal po teh nasvetih, kaže posebno to, da si je polagoma privzgojil skoroda iste odlične lastnosti v občevanju, pri vzgoji in povsod, kakršne so dičile don Bosca samega.

Ho Si (Kitajsko). Učenci v sirotišnici tretjega razreda ljudske šole.

Nov zavod pa je rabil novih in izprašanih učnih moči. Don Bosco jih ni imel; treba se je bilo odločiti za novo učenje, nove izpite. Na čelu vsem drugim se je postavil zopet don Rua. Neizčrpna marljivost in vztrajnost ga je postavila v prvo vrsto: vsi izpiti so se mu izvrstno posrečili. Nekaj dni pozneje je dobil ponudbo za profesorsko mesto na gimnaziji, kar pa je odklonil in ostal zvest don Boscu, svojemu očetu, ki mu je bil vdan z vso svojo veliko dušo.

Zveza vzgojiteljev „Don Bosco“.

Don Bosco spada med najodličnejše vzgojitelje, kar jih pozna zgodovina. Ni nam sicer zapustil učenih razprav in zapletenih teorij o vzgoji toda s svojim delom in s svojim zgledom je odprl na vzgojnem poprišču novo razdobje, podal je nove smernice, ki so edino prave, ker slone na veri in na najglobjem spoznanju otrokove duše.

Don Bosco je kakor luč, ki pa ne sveti samo sinovom, ki so člani njegove duhovne družine, ampak njegov vpliv sega daleč preko meje salezijanske družbe. Vzgojitelji vsega svet se

danes zanimajo za don Bosca. Posebno živahno je to zanimanje v Italiji, kjer se je don Bosco rodil, kjer je rastel, se razvijal ter ustanovil nesmrtna dela, ki bodo še stoletja žarišče velikih idej na vzgojnem polju, ki bodo dale svetu novo, boljšo bodočnost.

Pred tremi leti t. j. l. 1922 se je ustanovila v Turinu Zveza vzgojiteljev pod imenom čast. don Bosca. Namen Zveze je »nravna in verska spopolnitev članov ter spoznanje don Boscovega preventivnega sistema, posebno pa udejstvovanje tega sistema v šoli in zunaj šole«. Program zveze je tedaj: ljubezen do mladine, kakršna je odlikovala čast. don Bosca. Ustroj Zveze je zelo enostaven: obsega le kratka pravila, ki poudarjajo le bistveni namen. Zveza je popolnoma nepolitična in ne nalaga članom nikake denarne obveznosti.

Takoj prvo leto se je priglasilo ogromno število članov — nad 2000 — učiteljev, profesorjev srednjih šol in univerzitetnih profesorjev.

Razširja se sedaj z velikim uspehom po vsej Italiji, kjer se ustanavljajo odseki in pododseki. Trikrat na leto ima Zveza zborovanje s predavanjem o don Boscovem vzgojnem sistemu. Prevzela je tudi nalogo pripravljati primerne in vzgojne filme za otroške kinopredstave. Posebno važni so tečaji za poglobitev verske izobrazbe učiteljev in profesorjev, ki jih Zveza priredja z namenom, da se vzgojitelji temeljito spoznajo z onimi večno veljavnimi resnicami, na katerih mora sloneti vsaka prava vzgoja.

Člani te zveze so najboljši šolniki iz Turina in tudi od drugod: učitelji, ravnatelji šol, nadzorniki, učeni profesorji in člani najvišjih šolskih oblasti.

Kako velikega pomena je ta Zveza, si lahko mislimo, kajti po njej se bodo don Boscova vzgojna načela vedno bolj utrjevala med vzgojitelji in rastlo bo število tistih, ki bodo delovali med mladino v smislu teh načel.

Da bi se navdušili za velike ideale, ki so združeni z don Boscovim imenom, so turinski člani Zveze dne 21. maja. na dan Vnebohoda priredili izlet v Becchi, don Boscovo rojstno vasico.

Zbrali so se na trgu Marije Pomočnice v Turinu in se z avtomobili peljali v Castelnuovo in v Becchi. Z njimi je bil tudi naš vrhovni predstojnik Filip Rinaldi. V svetišču Marije Pomočnice v Becchi, ki je bilo zgrajeno l. 1915 v spomin prve stoletnice don Boscovega rojstva, so prisostovali sv. maši. Po sv. maši se je vršilo odkritje spominske plošče, ki naj priča še davnim potomcem, koliko spoštovanje si je pridobil velikl apostolmladine med onimi, ki se zavedajo imenitnosti vzgojiteljskega poklica. Plošča nosi napis: *Vzgojitelji Zveze „don Bosco" zbrani polni občudovanja ob zibelki velikega Učitelja spoštljivo postavili. 21. maja* 1925.

Iz Becchi so šli izletniki v Castelnuovo pred spomenik čast. don Bosca. Tu so govorniki poudarjali, da se mora don Boscov duh širiti ne samo v salezijanskih zavodih, ampak tudi v javnih šolah, katerekoli stopnje. Spodbujali so člani, naj si z vsemi močmi prizadevajo biti krščanski vzgojitelji v najvišjem pomenu besede po zgledu čast. don Bosca.

Pri popoldanskem zborovanju v gledališki dvorani salezijanskega zavoda v Castelnuovo je napravil poseben vtis govor ravnatelja višje gimnazije Gioberti v Turinu, ki je ob enem predsednik Zveze. V kratkih potezah je opisal, kako se je od popolne verske brezbrižnosti povzpel do trdnega verskega prepričanja. Rekel je: »Kdor hoče k Bogu, se mora otresti prevzetnosti, kajti le ponižni najdejo pot, ki vodi k spoznanju resnice. Kakor je ponižnost potrebna, da smo vestni kristjani, tako je tudi vzgojiteljem potrebna, da so res krščanski vzgojitelji, ki dvigajo duše svojih gojencev k vzvišenim idealom človeškega dostojanstva.

Prof. Bettazzi, znan kot goreč apostol javne morale je v svojem slavnostnem govoru izrazil sledeče misli: »Kaj mora storiti vzgojitelj, da bo pravi posnemovalec don Boscov? Svoje delo more smatrati ne kot rokodelstvo, ampak kot poslanstvo, kot apostolat. Kdor hoče biti pravi vzgojitelj mora sveto živeti, ali vsaj resno si prizadevati, da doseže čim največjo duhovno popolnost. Vzgojitelj mora darovati šoli ne samo svoje znanje, ampak pred vsem svoje srce. Učitelj ima pred zakonom dolžnost, da gojence izobrazi, pred Bogom pa ima dolžnost, da jih vzgoji. Krščanski vzgojitelj ne more brez greha zanemariti eno ali drugo teh dolžnosti. Da, te dve dolžnosti se zlivata v eno samo, in morata biti v medsebojni harmoniji, kajti popolna vzgoja je le plod te harmonije«.

Bog daj, da bi tudi pri nas vzgojitelji imeli o svojem delu tako vzvišeno pojmovanje. Od tega je v veliki meri odvisna naša bodočnost usoda naše domovine.

Vsak sotrudnik, vsaka sotrudnica *naj se z vsemi močmi prizadeva, da širi vse povsod don Boscovega duha, ki je duh ljubezni v dejanju.*

Kongres na čast presv. Srcu Jezusovem.

Pobožnost do presvetega Srca Jezusovega se je v zadnjih desetletjih močno razširila med krščanskim ljudstvom. Ta pobožnost ima namen rešiti posameznike, družine in narode pred poplavo brezverstva in mlačnosti, ki se je po prizadevanju hudobnih, zlasti v zadnjem času začela polaščati najširših mas. Pobožnost posvetitve družin presv. Srcu se je v zadnjih letih tako razširila po vsem svetu, da nam ta pobožnost obeta najsijajnejših sadov pri delu za okrepitev in poglobitev krščanskega duha med ljudstvom. Število presv. Srcu posvečenih družin vedno narašča in blagoslov božji, ki ga ta posvetitev prinaša je vedno očividnejši.

Kitajci nosijo zmaja (Kit. slika.)

Tudi velika salezijanska družina se je l. 1900 po inicijativi tedanjega vrhovnega predstojnika in prvega don Boscovega namestnika Mihaela Rue, velikega častivca presv Srca, slovesno posvetila temu božjemu Srcu.

Pobožnost in češčenje presv. Srca je v salezijanski družbi tradicijonalna. To izpričuje nad 40 salezijanskih cerkva, ki so posvečene Srcu Jezusovemu. Nekatere teh cerkva so mogočne, krasne stavbe, imenitna svetišča in prava središča tega češčenja. Tako v Rimu, kjer je don Bosco sam s čudovito gorečnostjo in požrtvovalnostjo v zadnjih letih svojega življenja, ko je že skoro onemogel, vodil gradbo cerkve presv. Srca, ki je brezdvomno ena najlepših novejših cerkva večnega mesta. Pri Barceloni na Španskem gradijo salezijanci na čast presv. Srcu že dolgo vrsto let monumentalno svetišče na griču «Tibidabo,« ki bo veljalo kot naroden spomenik, s katerim se hoče ves španski narod posvetiti presv. Srcu. Doslej je dograjena veličastna kripta, v kateri se že dalj časa vrši služba božja.

Da bi se pobožnost do presv. Srca Jezusovega čim najbolj širila in utrjevala, so salezijanci sklenili prirejati kongrese na čast presv. Srcu v onih krajih, kjer imajo najlepša svetišča posvečena njemu v čast. Prvi tak kongres se je vršil l. 1922 v Casale Monferrato (Italija) ob priliki posvetitve novega svetišča na čast božjemu Srcu. L. 1923 sta se vršila dva taka kongresa in sicer v Bahia Blanca (Argentinija) in S. Paolo (Brazilija). Istotako l. 1924, ko sta se vršila kongresa v Pernambuco (Brazilija) in v Santiago (Chile). Vsi ti kongresi so veličastno uspeli. Udeležba je bila tako ogromna, da je prekosila vse pričakovanje, kakor da so množice začutile glas božjega Odrešenika: »Pridite k meni vsi!...«

Tudi letos se bo v mesecu septembru vršil tak kongres in sicer v *Vignaud*-u, ki spada pod

skofijo Cordoba, Argentina), kjer so salezijanci pred par leti zgradili na čast presv. Srcu krasno svetišče. Tudi temu kongresu se obetajo lepi uspehi. Program razprav in govorov obsega tri poglavitne točke in sicer: Mladina Srcu Jezusovemu — Duhovniški, redovni in misijonarski poklici — Liturgija, društva in pobožnost do presv. Srca Jezusovega.

Vsi ti kongresi imajo namen širiti pobožnost do presv. Srca posebno po mladini. Če se bo današnja mladina približala božjemu Srcu in se napila ob njem svetih idealov, nam bo gotovo zasijala boljša bodočnost. Če bo Jezus kraljeval v mladih srcih, potem se nam ni bati za človeško družbo. Kjer kraljuje Kristus, tam vlada sreča in blagoslov.

Našemu blagemu sotrudništvu priporočamo, naj moli v ta namen, da bi tudi v naši mili slovenski domovini, kjer je pobožnost do presv. Srca tako močno razširjena in kjer se je že toliko družin posvetilo presv. Srcu, kmalu razmere dozorele tako, da bi bil tudi pri nas mogoč kongres na čast presv. Srcu.

Služabnica božja sestra M. Mazzarello.

Previdnost božja vodi vse po načrtih svoje neskončne modrosti, dasi so ti načrti čestokrat prikriti našim očem. Mnogokrat te načrte odkriva polagoma šele zgodovina, ki nam kaže, kako je Bog gospodar nebes in zemlje, ki ima v roki usodo človeškega rodu. Božji vpliv je iz zgodovinske perspektive posebno očividen v življenju svetnikov, zlasti v onih, ki jim je božja previdnost poverila kako posebno velikopotezno nalogo v prid in povzdigo človeštva. Da ne omenimo drugih, se omejimo le na življenje sv. Frančiška Asiškega. Skromna, ponižna, na videz neznatna osebnost, a velik duh, ki sega daleč preko meje miselnosti sodobnikov. Bog mu je poveril, da zanese med tedanje ljudstvo duha vere, zatajevanja, odpovedi. Zato je vzbudil tudi može, ki so ga umevali, se mu pridružili in tako z njim vred započeli ono veliko delo, ki je eno izmed najmonumentalnejših v cerkveni zgodovini: frančiškansko epopejo. Istočasno je Bog vzbudil ženo sorodno po duhu sv. Frančišku, njegovo rojakinjo sv. Klaro. Ta svetnica je bila sredstvo, orodje, s katerim je sv. Frančišek razširil svojo ustanovo tudi na ženski spol ter ustanovil tako drugi frančiškanski red. Koliko sta ta dva redova koristila katoliški cerkvi, je nepopisno! Cerkvena zgodovina nam to sijajno izpričuje.

*

Tudi don Boscu je previdnost božja poverila posebno nalogo: reševati mladino in jo pridobivati za Boga in tako na podlagi krščansko vzgojene mladine preroditi in prenoviti v Kristusu človeško družbo. Kako ga je previdnost božja pripravljala in vodila za to vzvišeno nalogo, je razvidno iz njegovega življenjepisa. Tudi njemu je Bog poslal pomočnike, ki so ga razumeli, se ga oklenili in se mu pridružili kot njegovi duhovni sinovi.

Don Boscovo delo pa se ni smelo omejiti le na moško mladino. Volja božja je bila, da bi se njegova ustanova razširila in pritegnila v svoj delokrog tudi žensko mladino.

Kakor sv. Frančišku Asiškemu sv. Klaro, tako je Bog poslal don Boscu sestro Marijo Mazzarello.

Marija Mazzarello je bila hčerka preprostih kmečkih staršev, rojena l. 1837 v Val Mornese v Piemontu. Kakor don Bosco, je v svoji mladosti tudi ona opravljala poljska dela, živela v revščini in preprostosti ljudi, ki živijo priklenjeni na svojo grudo.

Ko je don Bosco l. 1874. ustanovil družbo „Hčera Marije Pomočnice“, je bila Marija Mazzarello sprejeta med prvimi. Že tedaj se je tako odlikovala po ponižnosti, modrosti, previdnosti in odločnosti, da so jo njene sosestre takoj pri prvih volitvah izvolile za svojo prednico. Pod njenim vodstvom je družba Hčera Marije Pomočnice čudovito rastla in se razvijala ne samo v Italiji ampak tudi na Francoskem, Španskem in v Ameriki. V naslednjih letih je bila sestra Marija Mazzarello vedno ponovno izvoljena za vrhovno predstojnico družbe; in to mesto je obdržala do smrti, to je do l. 1884. Kako čudovito modro je znala voditi usodo novo ustanovljene družbe, izpričuje dejstvo, da je družba štela ob njenem nastopu 13 sosester, ob njeni smrti, to je deset let po ustanovitvi pa 250. Število zavodov je naraslo na 30.

Kako sveto je bilo njeno življenje, je razvidno iz tega, da so se takoj po njeni smrti ljudje začeli z zaupanjem obračati k njeni priprošnji in so dosegli tudi izredna uslišanja. Na splošno željo se je vpeljala svetniška razprava v domači škofiji. Letos dne 19. maja pa je kongregacija sv. obredov izdala odlok, s katerim se vpelje njena svetniška razprava v Rimu. Bog daj temu delu svoj blagoslov, nam pa dočakati onega dne, ko bomo smeli Marijo Mazzarello z don Boscom vred častiti na oltarjih!

Iz naših misijonov.

Kitajsko.

Na Kitajskem močno vre, kakor že dolgo ne. Evropejci imajo, posebno v obmorskih mestih, odločilni vpliv. V zadnjem času pa se je pojavil oster odpor posebno proti Angležem. Kako je z našimi misijonarji v sedanjem položaju, ni znano, ker v zadnjem času nismo dobili nikakih poročil. Gotovo je, da moramo moliti za naše misijonarje na Kitajskem, naj jih previdnost božja varuje in ščiti v teh težkih časih. Tu pa objavimo kratko poročilo našega gorečega misijonarja gospoda Kereca, ki nam je došlo še pred zadnjimi homatijami.

Tao Moon City 8. V. 1925

Prečastiti gospod!

V zadnjem poročilu sem Vam omenil, da sem bil premeščen v Macau. Ta premestitev je vzbudila veliko nejevoljo med heungshanškimi kristjani, posebno v Tao Moonu in Shekki-ju. Takoj, ko so zvedeli za mojo premestitev, so začeli pošiljati pisma in deputacije predstojnikom, naj me pošljejo zopet na prejšnje mesto, ker so kristjani v odsotnosti misijonarja zaradi vojske v vedni nevarnosti.

Moral sem se vrniti za nekaj časa. Toda biti tako razdeljen na več krajev in na razna opravila pomeni, da ne morem dobro opraviti niti enega, niti drugega. Tako ne gre več naprej. Treba nam je novih pomočnikov. Kako želimo, da bi kdo iz domovine prišel na pomoč. Vsaj en duhovnik in en lajik. Mogoče se nas bo jugoslovanski vizitator usmilil in nam poslal novih delavcev. Vem, da je med sobrati v domovini mnogo takih, ki jih veseli misijonsko delo; naj se odločijo čimprej za Kitajsko. Zagotavljam jim vse najboljše, posebno pa mnogo zasluženja za nebesa. Naj se nikar ne bojijo žrtvovati svojega življenja za misijonsko delo. Ljubi Bog jim bo dal moč in pogum, da bodo premagali vse težave. Naj se ne bojijo zapustiti domovine in svojcev. Če jih v življenju več ne bodo videli, se bodo sešli z njimi za gotovo v nebesih.

Naj bo kakorkoli, jaz nameravam pričeti v Tao Moonu z zidanjem kapele in hiše. Kako bo šlo, še ne vem. Primanjkuje mi denarnih sredstev. Macauški škof so mi obljubili 5000 kitajskih dolarjev, za drugo prosjačim po širnem svetu. Nekaj sem že tudi dobil iz domovine po uredništvu „Katoliških misijonov“ in upam v še nadaljno blagonaklonjenost onih, ki jim je na srcu odrešenje teh upogih poganov.

Popraviti bom moral tudi hišo in kapelico v Nganhang-u ter zidati neko malenkost v Wan-čaju, kjer mi je občina podarila stavbišče.

Da imam kaj velikodušnih znancev v Ameriki, bi že šlo, kajti ameriški dolar velja za dva kitajska srebrna dolarja. Dinarjev pa tukaj ne morem zamenjati, ker naša država nima tu pravega zastopstva in njen denar je tu nepoznan. Lahko pa se zamenjajo francoski in švicarski franki, kakor tudi italijanske lire (10 za en srebrni dolar).

Ko bom nekoliko pomiril ljudi, se vrnem zopet za nekaj časa v Macau in potem . . . kakor bo Bog hotel.

Priporočite me v molitev predragim sobratom, gojencem, kakor tudi preblagemu sotrudništvu. Vsem pošiljam prisrčne misijonske pozdrave

Vam

prevdani

Jožef Kerec
salez. misijonar.

Vikarijat Mendez in Gualaquiza (Ekvador).

(Razgovor z divjakom Hivarom).

V mojo sobo stopi Hivar.

„Oče, prišel sem te obiskat.“

„Odkod prihajaš?“

„Iz *Miriuma*.“

„Sedi!“

„Prav rad, saj sem zelo utrujen.“

„Kaj si pa delal?“

„Na oni strani reke sem pomagal kristjanom loviti jelena. Kako sem tekel! Kot pes! Naš trud pa je bil zaman; jelen je planil v vodo in pobegnil. Gotovo je bil v njem čarovnik,“

„Ali pa duša ubogega *Tzuira*, ki si ga ubil nedavno.“

„Ne, jaz ga nisem ubil!“ je ugovarjal skoro ogorčeno.

„Ali nisi ti *Čiuinda?*“

„Sem, toda jaz se nisem udeležil onega umora. *Tibiruma* s svojimi tovariši je našel Tzuira na poti, ko se je vračal domov, nič hudega sluteč. Napadel ga je zahrbtno in ga ubil. Nato mu je odrezal glavo in jo izročil meni, da napravim iz nje *tzanzo*. Vzamem v roko krvavečo glavo in veš kaj se mi je tedaj pripetilo? Komaj sem jo dvignil, držeč jo za lase, je glava odprla in zaprla usta in oči in slišal sem krik: lopov! lopov! Prestrašil sem se tako, da sem vrgel glavo od sebe in pobegnil. No, sedaj lahko sodiš, če je pri tem kaj moje krivde.“

„Revež, vidim, da si nedolžen; a povej mi, kdo pa je umoril tvojo sestro *Aminjo?*“

„Nisem je sam. Vsi bratje skupaj smo jo ubili. Morali smo jo, da smo se rešili pred maščevan-

jem *Uisuma*, kajti Aminja je dala ubiti svojega moža."

„Ali je bila krščena?"

„Ne, ni bila."

„Kje je sedaj njena duša?"

„Hivari pravimo, da se *iguanci* (vrag) polasti duše umrle ženske. Marsikatero je že odnesel z dušo in telesom. Poznam žensko, ki jo je vrag odnesel daleč, daleč na visoko goro. Po dolgem času se je vrnila suha kot trska od gladu in trpljenja."

„Kakšen pa je *iguanci*?"

„Hudoben, grd, kosmat in roge ima."

„Ali se ga Hivari bojite?"

„Nikakor ne! Nekoč je Hivaru odnesel ženo. Šel je za njim in mu jo zopet vzel. Možje se ga ne bojimo."

„Vedi, da ima *iguanci* strašno moč .. hujši je kot vsi Hivari skupaj. Samo Bog je močnejši od njega. Ali veš, kaj je Bog? Kaj pravijo Hivari?"

„Nič. Hivari ne vedo, kaj je."

„Kdo pa je naredil vse te stvari, ki jih vidimo?"

Vprašanje ga je spravilo v zadrego; nekaj časa je molčal, nato pa odgovoril:

„Ne vem; Hivar tega ne ve."

„One gore, ki jih vidiš pred sabo, kdo jih je naredil?"

„Mi pravimo, da so se naredile same. Kamenje in prst se je usipala toliko časa, da je nastala gora."

„Odkod pa se je usipalo kamenje in prst? Z drugih višjih gora? Kdo pa je tedaj one naredil?"

„Ne vem, ne vem," je odgovoril vznevoljen *Čiuinda*.

„Kristjani pa vemo. Vse to je naredil Bog, ki je vsemogočen. V začetku ni bilo ne solnca, ne lune, ne zvezd; pa tudi ljudi, dreves in živali ni bilo. Bil pa je Bog, ki je ustvaril vse, kar vidimo."

„Ali je ustvaril tudi tigra in kačo?"

„Da, tudi tigra in kačo. Toda v začetku so bile vse živali človeku prijazne. Šele ko se je človek vdal hudobiji, sta se tiger in kača spremenila v sovražnika. Dokler je bil človek Bogu pokoren, so bile tudi živali njemu pokorne, ko se je pa človek uprl Bogu, so se tudi živali človeku uprle. Bog je gospodar čez vse, On nam je dal življenje in nam ga ohranja, On je, ki daje rast bananam in mandijoki."

„Hivari pripisujemo vse to *nándari*," (rdeč čarovniški kamen).

„Kako naj ima navaden kamen tako moč?"

„Saj ni navaden kamen. Žena Hivara čuje v sanjah glas: Pojdi na vrt; v duplini tega in tega drevesa je skrit rdeč kamen. Vzemi in hrani ga, prinesel bo srečo na polju! Žena Hivara skrije kamen na varno mesto in polje rodi banane in mandijoko."

„Kristjani pa nimajo *nándare*, pa vendar kako lepa in rodovitna so njihova polja! Povej svoji ženi, naj vrže proč tisto nándaro in videl boš, da zato tvoje polje ne bo nič manj rodovitno. Samo to glej, da boš živel pošteno, da se boš učil spoznavati Boga, ki je tvoj Stvarnik. V začetku namreč ni bilo človeka. Bog je ustvaril najprvo moža, potem pa še ženo. Imela sta dva sina; eden izmed njiju je bil hudoben in je ubil svojega brata."

„*Tunaru!*" (lopov) je vzkliknil *Čiuinda*.

„Gotovo je bil lopov. Bog je ukazal: Ne ubijaj in ne delaj hudega svojemu bližnjemu! Kdor ubija je največji lopov."

Pokazal sem mu sliko, predstavljajočo Kajna, ki je ubil Abela. Videč, da je Kajn oblečen kakor on, vpraša:

„Ali je bil Hivar?"

„Da, bil je hudoben Hivar, ker je ubil svojega brata, ki je bil tako dober."

„Oče, Hivari ne ubijajo dobrih, ampak le hudobne. Morajo jih ubiti. Vsako jutro, med tem ko ženske pripravljajo zajtrk, starci pripovedujejo mladim, koliko krivic so jim storili sovražniki in koliko sorodnikov so pobili ali oropali. Tudi mrtvi hočejo biti maščevani. Ko so umorili *Kasendo*, smo slišali, kako je vso noč tolkel na *tunduli*, (votlo deblo v gozdu). Za Hivara je častno, ako ubije sovražnika."

„Ali ne veš, kam pojdejo ubijavci? Poglej!"

Pokazal sem mu sliko, predstavljajočo peklo.

„Kdor stori hudobno dejanje, pride tja notri. Vi praviťe, da se po smrti spremenite v tigre, jelene, ptice... pa ni nič res, to je sama laž. Resnica je, da dobri gredo v nebesa, hudobni pa v pekel.

Vse to ga je prevzelo, in ni črhnil več besede. Gledal je sliko, motril pogubljene in kazal nanje s prstom rekoč:

„Hivar! Ta tudi Hivar! Ta zopet Hivar"..

Čez nekaj trenutkov je vzel sulico in se poslovil rekoč:

„Pozdravljen, oče! Jutri se vrnem."

Naslednji dan se je v resnici vrnil, toda po slovo.

Nagovarjal sem ga, naj ostane nekaj dni pri meni, obljubil sem mu razna darilca.

„Ne, ne! je odgovoril, moram proč takoj, ne smem biti več tukaj. Bojim se, da ne pride semkaj *Kanusa*. On je čarovnik in ne maram ga srečati. Zbogom!"

Čudno! Beseda čarovnik napolni s strahom in grozo najhrabrejšega Hivara. Pred kratkim sta prišla med Hivare dva kristjana. Ker sta bila trudna in lačna, sta prosila za nekaj okrepčila, toda niso jima hoteli dati ničesar niti za denar. Tedaj eden izmed njiju vzame iz torbice kos papirja, ga raztrga na drobne kosce, rekoč: Tako delate z nama! Je že dobro! Jaz sem čarovnik. Tako rekši, je pihnil v zrak kosce papirja. Kot bi trenil so Hivari prestrašeni zginili iz hiše. Kristjana sta se najedla in nadaljevala svojo pot. Divjaki se dolgo niso upali domov, dokler niso prišli drugi kristjani in pobrali usodne kosce papirja.

Nesrečneži! Tako so zakopani v vraže in prazno vero, da ni čuda, če so med njimi zločini na dnevnem redu. Vera v pravega Boga jih bo šele osvobodila in jim prinesla srečo in mir.

Salvator Duroni,
Sal. misijonar.

Hivari prebivajo v prostranih pokrajinah na vzhodu Ekvadorske države. Po zunanjosti so precej simpatični, a v resnici so zelo nezvesti, zviti, sebični in maščevalni. Ne ljubijo dela, pač pa jim je zelo pogodu zabava. Sovražijo civilizacijo, ker ne marajo ničesar, kar bi jim oviralo popolno prostost.

Njihov obraz je temnorujav, širok, ploščnat. Mali, topi nos ima široko podlago, lasje so bujni, črni in se svetijo kot svila, kar dosežejo z rednim mazanjem. Sploh nenavadno negujejo svoje lase, da se jim v valovitih kodrih sipajo na rame. Brade nimajo, zato si včasih slikajo brke in tudi brado. Prebivajo v osmerokotnih kočah, ki so 12 do 25 m dolge in razmerno široke. V vsaki koči živi po štiri do šest družin. Koničasta streha je umetno izdelana, 5 do 6 m visoka. Te koče imajo dvoje vrat, ene za ženske druge za moške.

Oprave imajo malo. Postelj ima obliko mize in je tako kratka, da noge mole čez postelj in počiva na drogu, pod katerim gori ogenj. Hivari skrbno pazijo na to, da ohranijo noge vedno suhe.

Salezijanci delujejo med njimi že dolgo vrsto let. Delo pokristjanjenja počasi napreduje.

Češčenje Marije Pomočnice.

Ime Marije Pomočnice kristjanov in njenega apostola don Bosca sta v tako tesni zvezi med seboj, da, ko ti eno pride na misel, se ti že drugo nehote poraja. Don Bosco je z vsemi močmi razširjal njeno čast. Vse njegovo življenje je bilo velik in jasen slavospev Mariji Pomočnici, glasen, da je dospel tja v prostrane lesove daljne Amerike in daleč tja na Vzhod.

In res, iz njegovih pridig, iz njegovih pogovorov, iz vsega njegovega obnašanja je žarela vroča sinovska ljubezen do te velike naše Pomočnice.

Čimbolj pa kdo koga ljubi, tembolj se polašča njegovega srca in ničesar si ljubeči se srci ne moreta odreči, kar hoče eno, hoče tudi drugo. Janez Bosco je bil tako trdno prepričan, da vse zadobi od te dobre Matere vsega krščanstva, da niti za trenutek ni dvomil o njej in Marija je z materinsko zadovoljnostjo občudovala to veliko njegovo zaupanje in nikdar ni zapustila svojega apostola.

Že kot klerik je skušal pomagati bolnikom s tem, da jim je vzbujal zaupanje in pobožnost do Marije ter se posluževal v ta namen včasih zares čudnih sredstev. Tistim, ki so prihajali vprašat ga za svet, je delil kroglice narejene iz koruzne moke in sladkorja ter priporočal, naj gredo k svetim zakramentom in naj izmolijo določeno število češčenihmarij in sicer skozi tri ali tudi devet dni. In čudo, celo težko bolni so zadobivali zdravje. Kmalu je to zdravilo tako zaslulo naokrog, da so ljudje prav pogostoma prihajali k don Boscu, še celo iz daljnih vasi in so ga prosili zanj. On pa je pod pretvezo kroglic ali praškov skrival milost čudežnega ozdravljenja, da bi tako ne obračal preveč pozornosti nase.

Leta 1841. je Janez Bosco postal duhovnik. Prav isto leto je g. Turco iz Montafia smrtno obolel; nobeno sredstvo, nobeno zdravilo ni pomagalo. Tedaj se obrne na don Bosca. Ta mu priporoči, naj se spove in prejme sv. obhajilo, nato mu da škatljico navadnih kroglic, naj jih vsak dan vzame določeno število, vsakokrat pa naj prej zmoli trikrat »Češčena bodi Kraljica«. Že po prvih kroglicah se je gospodu Turcu zdravje skoro popolnoma vrnilo. Ko je to zvedel njegov zdravnik, je takoj pohitel v Turin, se predstavil don Boscu ter čestital na iznajdbi tako učinkovitega sredstva. Dognal je namreč, da je vročina že takoj po prvih kroglicah ponehala. »Prosim, gospod, ali bi mi prodali nekaj teh kroglic ali pa mogoče celo razodeli svojo tajnost, da ne bo treba Montafianom tako daleč sem po zdravilo?«

Ko je don Bosco to čul, se je nekoliko zamislil, potem pa dejal: »Vse sem že porabil in nimam jih več«.

Zdravnik se je vrnil domov. Toda ni mu dalo miru, na vsak način je hotel dognati skrivno naravo tega leka. Začel je povpraševati za tistimi kroglicami po družinah, in dobil jih je nekaj ter jih skrbno preiskal. Uspeh njegovega preiskovanja je bil vedno ta, da tiste kroglice niso nič drugega kot navaden kruh. Pa vendar, ozdravljenje je bilo očividno. Sam sebi ni mogel verjeti, podal se je k prijatelju lekarnarju, skrbno sta preiskovala tiste kroglice, pa prišla sta do istega zaključka.

»Ni drugega kakor kruh, prav nič drugega,« pa vendar uspeh je bil nenavaden.

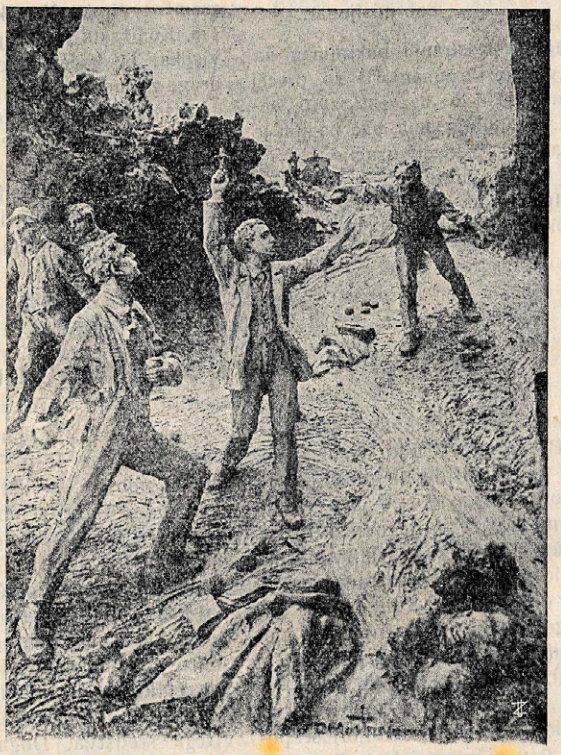
Nekoliko kesneje je šel gospod Turco v Turin k don Boscu, da se mu zahvali za dobljeno zdravje. Pripovedoval mu je, kaj vse ljudje

govorijo o teh kroglicah in ga je prosil, naj mu razodene skrivnost.

»Ali ste zmolili v globoki veri in zaupanju vselej, preden ste jih vzeli, trikrat »Češčena bodi, kraljica«, kakor sem vam rekel«?

»Seveda sem.«

poleg cerkve svetega Frančiška Asiškega, potem pa jih peljal na dvorišče, da so se tam zabavali pod njegovim nadzorstvom. Ko pa ni mogel več biti z njimi na dvorišču, ker bi motil ljudi, ki so prihajali v cerkev, tedaj jih je vodil za mesto na prijazne sprehode in jih tam

Dominik Savio prepreči pretep med dvema tovarišema.

»Tu je vsa skrivnost;« je dejal don Bosco gospodu, ki se mu je namah posvetilo.«

Ko je torej don Bosco opazil, da so prišli na sled njegovi skrivnosti, je opustil ta način zdravljenja in lotil se je drugega, še uspešnejšega, zdaj je delal z Marijinim blagoslovom še večje čudeže.

Presveta Devica pa je pokazala, da ji je ljuba ta don Boscova iznajdljivost, da bi ljudje častili in ljubili samo njo. Zato mu je ne samo razodevala bodočnost, ampak vedno jasneje mu je kazala, da je ona z njim, da mu stoji ob strani in naj se ničesar ne boji.

Do l. 1844., torej prva tri leta po mašniškem posvečenju, je don Bosco prebil v cerkvenem konviktu sv. Frančiška, v katere so se mladi duhovniki spopolnjevali v znanosti in vedi. Opravljal je med tem vse mašniške dolžnosti. Kamor ga je klicala pokorščina in ljubezen do bližnjega, tja je šel. Posvetil pa se je pred vsem svoji ljubljeni mladini. Zbiral je dečke v sobici zabaval, a vselej jim je kaj lepega povedal o Mariji. Toda tista tri leta so mu hitro potekla; iti je moral na delo. Kaj bo z njegovimi dečki? Negotova bodočnost, pomanjkanje sredstev in prostora za dečke, vse to mu je zbujalo težke misli. V soboto pa pred drugo nedeljo v septembru l. 1844. je zopet imel sanje, ki jih takole opisuje v svojih »Spominih«:

»Sanjalo se mi je, da se nahajam med veliko tolpo volkov, kozlov, jagnjet, ovac, psov in ptičev, vse vprek. Tak krik so gnali, tak peklenski vrišč in pišč, da je vse skozi ušesa letelo in najpogumnejši junak bi bil utekel. Tudi jaz sem hitreje stopil, da uidem. Kar me ustavi neka prijazna, prelepa in krasno oblečena gospa in mi da znamenje, naj grem za to čudno čredo, ona pa je šla pred njo. Dolgo smo hodili sem in tja, trikrat smo postali, da si odpočijemo in pri vsakem takem postanku se je mnogo zveri spremenilo v jagnjeta, vedno bolj je rastlo njih število. Čez nekaj časa se

znajdemo na lepem travniku, živalce so se mirno pasle, nobenega boja ni bilo več med njimi.

Ves zmučen že, sem hotel sesti in si nekoliko odpočiti na bližnjem porobku, toda gospa mi veli, naj grem naprej. Stopil sem nekoliko dalje in znašel sem se na prostornem dvorišču. Krog njega so bili obširni, lepi hodniki, na koncu pa se je dvigala krasna cerkev. Opazil sem obenem, da so se tri četrtine zveri spremenile v krotka jagnjeta, število pa se je znatno pomnožilo. Tedaj je prišlo nekaj pastirjev, ki so mi pomagali in privabili še drugih pomočnikov. Ko je število naraslo, so se porazdelili in šli drugam, da poiščejo divje zveri in jih kot ovčice pripeljejo v G spodov ovčjak. Hotel sem oditi, ker sem mislil, da bo že treba opraviti sveto mašo, toda pastirica mi reče, naj pogledam na jug. Ozrem se in vidim bširno polje posejano z ajdo in posajeno s peso, zeljem, krompirjem in drugo zelenjavo.

»Še enkrat poglej!«, mi je rekla. Pogledal sem. Pred mano je stala velika, krasna cerkev. Lepe orgle, godba in močan pevski zbor je donel iz svetišča, tja me je vleklo, tam opravim sveto mašo, sem si rekel. Znotraj v cerkvi pa se je vil dolg širok trak z napisom: »To je moja hiša, odtod moja slava.« Vprašal sem, kje se nahajam, kaj pomeni to preseljevanje, to potovanje, ta stavba, ta cerkev. Ona pa je odvrnila: »Vse boš razumel, ko boš na lastne oči zrl uresničeno, kar zdaj vidiš samo v sanjah.«

V sanjah? Saj sem bil prepričan »da ne sanjam, da vem, kaj delam. Tedaj pa je v cerkvi sv. Frančiška Asiškega dan zazvonilo in zbudil sem se«.

Pravil je v svoji ponižnosti, da teh sanj tedaj ni dobro razumel, prepričan pa je bil, da so bile nadaljevanje tistih sanj, ki jih je imel še kot devetleten deček v Becchi.

Težko je bilo pač doumeti, kako bi se uresničile te sanje, ker je videl, da je brez sredstev, le to je vedel, da, če se bo dal voditi tej skrivnostni in dobri gospe, se bodo res kdaj uresničile velikopotezne sanje.

Ta gospa je bila Marija. Izročil se ji je popolnoma in njegovo zaupanje ga ni varalo.

Milosti Marije Pomočnice.

Presveta Devica je sama hotela postati varihinja revnejših, zapuščenih in ogroženih dečkov... zato naklanja njihovim dobrotnikom in dobrotnicam mnoge duševne in tudi izredne telesne milosti.

Don Bosco.

Rakovnik. Tik pred velikonočnimi prazniki so oboleli trije dečki na škrlatici. Zdravstvena oblast je takoj odredila prevoz obolelih v bolnišnico, prepovedala vsem izhod iz zavoda in zaukazala, da se tudi Marijino svetišče zapre ljudstvu. Na zavodovih vratih so bile že nabite tablice: »Vsak dostop prepovedan!« in odredbe bi imele trajati več tednov ali celo več mesecev, tudi praznik Marije Pom. je bil v nevarnosti.

V tej sili smo se zatekli z največjim zaupanjem k Mariji ter ji obljubili objavo v Vestniku in trajno hvaležnost, ako ukrene, da noben gojenec več ne oboli, ako obolelih nikdo ne umre in ako pomore zavodu iz mučnega položaja. Marija je vzela zavod pod svojo zaščito. Na prečuden način je **takoj** odpravila kontumaciranje zavoda, preprečila vsako nadalnje obolenje in nam vrnila vse tri dečke popolnoma ozdravljene. Bodi Mariji, naši Pomočnici, preiskrena in topla zahvala! Vsi pa naj vedo, da Marija zna tudi v najhujših in najbolj zapletenih slučajih pomagati!

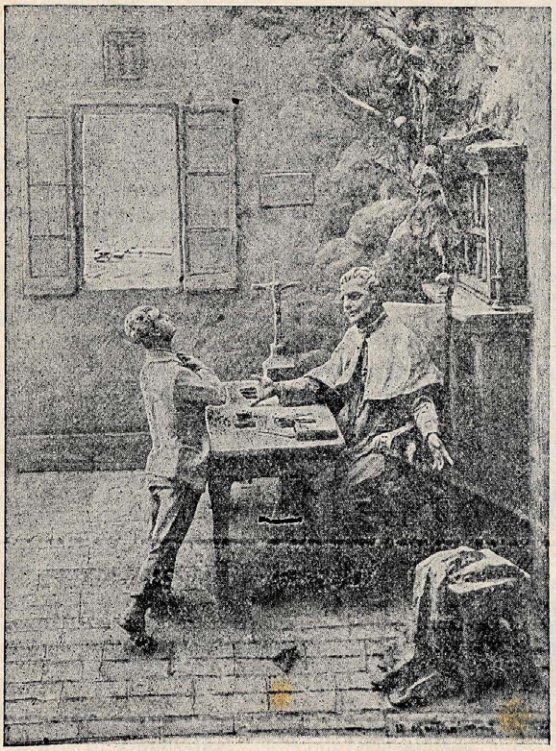
Salezijanski klerik F. D. nam piše:

«Lansko spomlad me je začela roka boleti. Stanje se je zmeraj slabšalo. Zdravnik je ugotovil kostno jetiko. Bila je nevarnost, da ne bom mogel doseči cilja, po katerem že dvanajst let hrepenim. Toda po molitvi naših gojencev, katerim me je g. ravnatelj priporočil, mi je Marija Pom. vrnila zdravje, da se lahko brez težave pripravljam na mašniško posvečenje.

Marija Grajzar, Sv. Valburga pri Smledniku: »Zbolela sem 24. oktobra 1924. Imela sem hudo pljučnico, nato se mi je v najkritičnejšem času še vnela rebrna mrena. Okrog levih pljuč se je jel nabirati gnoj. Zdravnik iz Kranja mi je vzel 2 litra gnojnega eksudata. To ni nič pomagalo. Gnoj se je začel znova nabirati in zdelo se je, kakor da se hoče ognojiti vsa kri. Peljali so me v bolnico, kjer sem prestala hudo operacijo. Po 6 tednih se ni obrnilo na boljše: zdravnlki so obupali nad mojim ozdravljenjem. Moja mati, ki je Vaša sotrudnica, me je obljubila Mariji

Pom. na Rakovniku in opravila zame devetdnevnico. Takoj se mi je začelo boljšati. Zdaj se čutim popolnoma zdravo in sem se prišla že z materjo zahvalit Mariji za zdravje, kajti samo ona mi je pomagala.«

v največji dušni nevarnosti. Da bi to preprečila, sem pričela devetdnevnico na čast Mariji Pom. s sinom vred, ki je tudi daroval edinih 10 Din, ki jih je prislužil, za svetišče na Rakovniku. Po prvi devetdnevnici sem jaz sama pričela dru-

Dom. Savio izjavi don Boscu, da hoče postati svetnik.

Š. A. iz V. L. piše: »Pred dvema dnevoma me je začelo boleti oko. Nevarnost je bila, da zgubim vid, ker se je bolezen širila z bliskovito naglico. V tej stiski se zatečem k Mariji Pom. in ji obljubim majhen dar za svetišče. Glej čudo! Ko se naslednji dan prebudim, sem bila skoraj popolnoma zdrava. Zato izrekam Mariji prisrčno zahvalo in priporočim vsakemu, ki ga težijo duševne ali telesne nadloge, naj se obrne k Mariji, ona bo gotovo pomagala.«

Franjo Gorjanc poroča: »Imel sem velike domače neprilike. Bil sem v hudi zadregi in tudi; duševno sem veliko trpel. Zatekel sem se k Mariji Pomočnici na Rakovniku z devetdnevnico; nebeška Mati je uslišala mojo prošnjo; zamotane zadeve so se rešile brez vsake neprilike.

Frančiška Božeglav iz Broda: «Bila sem v velikih skrbeh in žalosti. Moj soprog je hotel, da bi se sin šel učit obrti v neko tovarno, kjer bi bil

go ob enem sem pa dala relikvijo čast. don Boska in Savia Dominika možu pod zglavje.

Tretji dan druge devetdnevnice sem bila uslišana. Mož se je vdal moji želji in odločil, naj gre sin na Rakovnik v obrtne šole. Polèg tega sem pa Marijo tudi prosila zdravja, ker sem bila že 20 mesecev priklenjena na postelj. Tudi v tej zadevi sem bila uslišana. Takoj prvi dan devetdnevnice sem mogla že storiti nekaj korakov in sedaj se mi zdravje polagoma zboljšuje.«

Antonija Petrič poroča: «Mož mi je nesrečno padel in se težko poškodoval na glavi. Radi padca se mu je vsa glava ognojila in trpel je neznosne bolečine. Bil je že čisto zmešan, tako da ni vedel nič, kaj se z njim godi. Ker mu doma zdravniki niso mogli pomagati, je moral v bolnico. Priporočila sem ga Rakovniški Mariji in mu pripela svetinjo Marije Pom. Z otroki sem opravila devetdnevnico. Možu se

je začelo boljšati in sedaj je zdrav kot prej.

Genovefa Kocbek od Sv. Ane v Slov. goricah je bila 17 mesecev težko bolna. Noben zdravnik ni mogel pomagati, češ, da je kostna jetika. Z zaupanjem se je zatekla k Mariji Pom. in opravila njej na čast devetdnevnico. To je pomagalo. V kratkem je ozdravela in na praznik Marije Pom. je prišla osebno se zahvalit nebeški Materi za vrnjeno zdravje.

A. J. v Kranju: «Bila sem v hudi stiski. Pripetilo se mi je nekaj strašnega. Obrnila sem se za pomoč k Mariji na Rakovnik in ji obljubila dar za svetišče. Dopoldne istega dne sem bila iz strašne zadrege docela rešena. Sedaj sem si tudi jaz na jasnem, da je Marija na Rakovniku res čudodelna pomočnica.«

F. M. iz Sv. Jurja ob Ščavnici: »Iz srca se javno zahvaljujem za zadobljeno zboljšanje v bolezni (kronični želodčni katar in kronični revmatizem) presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom. in sv. Tereziji Deteta Jezusa. Iskreno želim, da bi vsi, ki so v kakšni dušni ali telesni stiski, klicali zaupno nebeške dobrotnike na pomoč.«

M. V. iz Ženika pri sv Jurju ob Ščavnici: »V smrtni nevarnosti moje sestre sem se z velikim zaupanjem obrnila k Mariji Pomočnici in k sv. Tereziji D. J. Bila sem uslišana in pošiljam obljubljeni dar za svetišče.«

Ivana Porenta iz Zgornih Biten: »Podpisana sem bila zadnji čas hudo dolna. Zaupno sem se obrnila do Marije Pom. na Rakovniku za pomoč. Sedaj sem zopet zdrava in izrekam prisrčno zahvalo nebeški Materi za izkazano dobroto.«

Kristina Šumrek, Ljutomer:« Bila sem smrtno nevarno bolna. Zatekla sem se k Marili Pom. in ji obljubila, da pošljem, ako ozdravim, dar za svetišče in objavo za Vestnik. Marija me je uslišala! Bodi ji prisrčna hvala!«

Frančiška Hanželič, Veržej. »Moj nečak je imel neozdravljivo rano na nogi. Molila sem devetdnevnico na čast Mariji Pom. in obljubila zahvalo v Vestniku. Nečak je ozdravel in jaz izpolnim storjeno obljubo.«

U. S. **Logatec**. »Moja mati hudo zbolijo in silno zbihujejo, obupajoč, da ni več pomoči. Z žalostnim srcem in trbnim zaupanjem se obrnem k Mariji Pom., prosec zdravja in pomoči za bolno mater. Obljubim tudi dar za njeno svetišče in objavo v Vestniku. Takoj so bili mati potolaženi ter kmalu popolnoma ozdraveli. za kar bodi Mariji Pomočnici stotera zahvala! Pošiljam 25 Din za njeno svetišče.«

Uršula Gračner, Planina: »Bila sem strašno bolna na srcu; nato se me je lotila srčna vodenica. Že poldrugo leto sem ležala in bila vsa otekla. Marija me je na čudežen način ozdravela. V zahvalo pošiljam 55 Din.«

Roza Kovačič, Celje: »Bolehala sem nad 4 leta na želodčni bolezni. Hodila sem k najboljšim zdravnikom in se ravnala natančno po njih nasvetih in navodilih, a vse ni nič pomagalo.

Po nasvetu moje sestre Zofije Pograjc sem se pa obrnila k Mariji Pomočnici kristjanov z velikim zaupanjem in ni bilo zaman: Marija me je uslišala. Tisočera ji bodi hvala! Sedaj ne čutim prav nobenih bolečin več v želodcu in lahko vse jem. Pošiljam obljubljeni darček za Marijino svetišče.»

Neimenovana iz Razborja: »Bila je velika nevarnost jetike. Iskala sem pomoči pri štirih zdravnikih, toda brez uspeha. Tedaj sem začela opravljati devetdnevnico na čast Mariji Pom. Sedaj sem popolnoma zdrava. Pošiljam 100 Din Mariji v dar.«

V. K. Zagreb: »Bila sem brez službe. Prosila sem Marijo Pom. na Rakovniku, naj mi čimprej izprosi službo. Moja prošnja je bila uslišana, zato izpolnim obljubo, ki sem jo storila Mariji in pošiljam majhen dar.«

Nadalje se zahvaljujejo:

Terezija Tereli za pomoč v zelo zamotani zadevi. Pošilja 100 Din.

Neimenovana za ozdravljenje v bolezni, ki je grozila se spremeniti v jetiko.

Pepca Nanut Savio Dominiku za takojšnje ponehanje zobobola.

Jožefa Rožman za uslišanje v neki važni zadevi.

Neimenovana za srečo pri živini. Pošilja 25 Din.

Zalesnjak Antonija za uslišano prošnjo v bolezni. Pošilja 20 lir.

Ivana Kopač za izkazano pomoč. pošilja 190 Din.

M. V. za čudovito pomoč v stanovanjski zadevi.

Štefanija Arh za dobljeno zdravje. Pošilja 50 Din.

Marija Krambergar za pomoč v raznih stiskah, posebno za zbojšanje dolgotrajne, zelo mučne živčne bolezni.

G. S. Slaptinci, Sv. Juri od Ščavnici za ozdravljenje oči. Pošilja 10 Din.

Družina Prelog iz Stare nove vasi za ču-

dežno rešitev v veliki nevarnosti, ki je pretila radi požara pri sosedu.

U. **Koželj** za zadobljeno milost. Daruje 50 dinarjev.

Ivana Kolar za čudežno uslišano molitev.

Peternel Marijanca Borovnica, da sta ji ozdravela bolna otroka. Daruje 30 Din.

Marijina družba pri sv. Tomažu za uslišano prošnjo v važni zadevi. Pošilja 70 Din.

A. Z. Dobrniče za ozdravljenje na nogi. Daruje 10 Din.

Jožefa Prijatelj za ozdravljenje bolne roke. Pošilja 50 Din.

Repše Uršula za več uslišanih prošenj.

Presetnik M. za večkratno uslišano molitev.

Neimenovana, iz Smeleške fare za izkazano pomoč v težkih zadevah.

Želko Katarina za uslišano prošnjo. Pošilja 10 Din.

Okorn Franica za premnoge izkazane dobrote. Pošilja 100 Din.

Neimenovana Sv. Jurij ob Južni železnici, za hitro pomoč v veliki stiski. Pošilja 200 Din.

Lenasi Marija za večkratno uslišanje v bolezni in v drugih važnih zadevah.

T. Alojzija za zboljšanje zdravja. Pošilja 100 Din.

M. A. Jenčič za zboljšanje zdravja očetu. Pošilja 25 Din.

Gračner Franc za ozdravljenje težke bolezni v nogah.

Neimenovana za milost, da je bratova žena, pravoslavna Rusinja, pristopila h katoliški veri.

Jurček T. za večkratno uslišano prošnjo.

Kavčič Elizabeta za uslišane prošnjov časni zadevi. Pošilja 25 Din.

A. P. Preserje, za mnoge prejete milosti v dušnih in telesnih zadevah.

F. P. Kranj za vse prejete dobrote.

Neimenovana od Male Nedelje za uslišanje v težki zadevi, ko ni bilo upanja v človeško pomoč.

Novak M. za veliko izkazano milost.

Marija Rihar za pomoč v nevarni bolezni.

Marija Klemmer za večkratno uslišano prošnjo.

A. K. Celje, za uslišano prošnjo.

Dominik Savio je bil eden izmed najznamenitnejših don Boscovih gojencev. Umrl je v sluhu svetosti, ko je bil star šele petnajst let. Ko je prišel v Oratorij in se predstavil don Boscu, je sklenil, da postane svetnik. Kako vnet je bil, kljub svoji mladosti, za čast božjo in zveličanje duš, nam izpričuje tole: Nekoč sta se dva njegova tovariša sprla in si v hudem sovraštvu napovedala dvoboj s kamenji. Dominika je bolelo srce in sklenil je preprečiti greh. Najprej ju poskusi prepričati, da je tako maščevanje nespametno in proti božji postavi, toda zaman. Kaj stori tedaj Dominik? Gre s tovarišema na kraj, določen za dvoboj. Ko sta tovariša hotela prijeti za kamenje, Savio Dominik potegne iz žepa križ, ga dvigne kvišku in pravi: „Hočem, da vsak izmed vaju pogleda ta križ, vrže kamen in reče: „Nedolžni Jezus je odpustil sovražnikom, jaz grešnik se pa hočem maščevati in ga brezobzirno žaliti."

Te besede so napravile na oba tako močan vtis, da sta si odpustila in si podala roko.

Prošnja.

Marijino svetišče na Rakovniku je po svoji očarujoči zunanjosti pravi biser stavbinske umetnosti. Tudi v notranjosti so se izvršila dela, ki budijo občudovanje in priznanje. Vse to pa je stalo ogromne svote. Večji del je že plačan, toda ostal nam je še precej velik dolg.

Zato se ponovno obračamo s prošnjo na vse, ki jim je na srcu češčenje Marije Pomočnice, naj nam ponovno pridejo na pomoč s kakršnimkoli prispevkom. Res je, da so časi vedno težavnejši, razmere vedno manj ugodne, toda znano nam je, da ljubezen do Marije premaga tudi največje težave.

Marija naj vsem obilo poplača, kar bodo žrtvovali za njeno svetišče!

Sal. misijonar rešen smrti po priprošnji čast. don Bosca.

Salezijanski misijonar Al. Mathias, apostolski prefekt v Assamu (Indija) je poslal našemu vrhovnemu predstojniku v Turinu sledeče poročilo:

Dne 5. okt. 1924 na praznik roženvenske Matere božje smo obhajali Marijino slavje ob veliki udeležbi kristjanov kakor tudi poganov v neki vasi 15. km. oddaljeni od Shillong-a, (sedež ap. pretekture in novicijata bodočih misijonarjev). Tudi naš dragi misijonar g. Bonardi se je hotel udeležiti slovesnosti. Pripeljal se je za nami s kolesom. Slavje je imelo prav lep uspeh, posebno pomemben je bil popoldanski shod, na katerem so se vrstili navdušeni govori naših kristjanov.

Ob štirih popoldne smo se napotili proti domu. Štirje gospodje so prisedli k meni na avto, g. Bonardi pa se je odpeljal naprej s kolesom. Na nekem hudem klancu, ko je vozil v najhujšem diru navzdol, mu je prišlo slabo, najbrže od silno pekočega solnca in padel je s kolesa naravnost na glavo tako nesrečno, da je obležal kakor mrtev. Na srečo je naš avto v par trenutkih dospel na kraj nesreče. Našli smo ubogega g. Bonardija v strašnem stanju. Ležal je brez zavesti z močno poškodovano glavo in vsak trenutek se je zdelo, da bo izdihnil. Dal sem mu sv. odvezo in položili smo ga v avto. V Shillongu nam zdravnik ni dal mnogo upanja. Izrazil je svoje začudenje, kako je ponesrečenec sploh ostal živ. Nevarnost je bila tem večja, ker se je ranjencu udirala neprestano kri in se je bilo bati izkrvavitve. Tudi eno oko se je zdelo brezpogojno izgubljeno. Trpel je grozne bolečine. Drugi dan in naslednje dneve se je zdelo, da se bolniku obrača na bolje, vendar je trpel še vedno neznosne bolečine, radi notranjih poškodb v možganih. Zdravnik je izjavil, da so zelo verjetne najhujše komplikacije. Dne 9. okt. pa je bolnikovo stanje zopet postalo obupno. Začelo se mu je blesti. V noči od 10. do 11. okt. smo v strahu in trepetu pričakovali konca. Bolnik je postajal mrzel in srce je začelo pojemati. Zdravnik je bil mnenja, dá vsak trenutek lahko izdihne. Odločse je, da poizkusi poslednje sredstvo: previtanje lobanje, da bi s črpalko odstranil hrbtni mozeg in tako preprečil nadaljnji naval krvi na možgane. To so bili za nas strašni trenutki.

Tedaj pa sem se spomnil na relikvijo čast. don Bosca, ki mi jo je daroval vlč. g. Ricaldone breb odhodom v Indijo. Takoj sem šel ponjo in jo položil z velikim zaupanjem v don Boscovo priprošnjo na bolnikovo glavo. Nato sem se umaknil in pred kipom Marije Pomočnice prosil našo nebeško Mater, naj porabi to priložnost, da poveliča božjega služabnika.

Komaj sem položil relikvijo na bolnikovo glavo, je č. g. Bars, ki je bil neprestano pri bolniku, opazil, da bije žila močneje in pravilneje. Kmalu nato je bolnik zaspal. Tri četrt ure pozneje se je zbudil in bil je skoraj popolnoma zdrav; ni ga bolela več glava, bil je pri popolni zavesti in govoril je brez težave. Ko sem stopil v sobo, mi je rekel! „Moja ura še ni prišla. Komaj ste mi položili na glavo relikvijo, sem začutil nekaj nenavadnega, življenje se mi je začelo vračati in neki notranji glas mi je zagotovil, da ne bom umrl. Sedaj se počutim dobro.„

Zdravnik, ki se je vrnil radi operacije, je bil ves iz sebe od začudenja: ni mogel verjeti lastnjm očem. Ugorovil je, da je bolnik izven vsake nevarnosti.

Res je g, Bonarbi tri dni dni po tem dogodku vstal in prevzel svoja običajna opravila, še celo pomnožena radi pomanjkanja osobja. Ostala mu je le slabost na levem očesu, da je nekaj časa videl vse podvojeno, toda tudi to je kmaln izginjlo.

Izjavim, da je vse to kar sem tu navedel popolna istina in sem pripravljen potrditi vse s prisego.

Al. Mathias,
Ap. prefekt v Assamu.

Lep zgled. Na gostiji ob priliki poroke Jožefa Primožiča in Anice Javornik v Rastezu pri Rajhenburgu so se vrli gostje spomnili Marije Pom. in nabrali za njeno svetišče na Rakovniku 110 dinarjev. Najlepša jim hvala! Mlademu paru pa obilo sreče!

Umrli.

Farkaš Franc iz Iljašovec na Murskem polju Bil je med prvimi in najboljšimi salezijanskimi sotrudniki. Dočakal je visoko starost 85 let. Že v zgodnji mladosti je kazal veliko ljubezen do Marije in je ostal do zadnjega zdihljaja gorec nje častilec. Ko je zvedel, da se salezijanci naselijo v Veržeju, pol ure od njegovega doma, se je njegovo plemenito srce napolnilo z veseljem. Med prvimi je stopil v odbor za zgradbo Marijanišča, kateremu je do smrti kazal ljubeznipolno naklonjenost. Sam je mnogo daroval. Pa to mu ni bilo dovolj, dasi ugleden in trden gospodar je hodil od hiše do hiše in prosil prispevkov za gradbo zavoda. V zadnjih letih je popolnoma oslepil. To nesrečo je prenašal z veliko vdanostjo. Od vodnika se je dal privesti k Mariji, Materi dobrega sveta in tam mnogo in goreče molil. Med tem ko njegovo dušo priporočamo v molitev, prosimo Marijo, naj bi zbudila še več tako gorečih in delavnih sotrudnikov, kakor je bil pokojni Farkaš.

Lizika Pušenjak. Med prve in največje dobrotnice šteje Marijanišče v Vržeju tri sestre Pušenjak: Francko, Nežiko in Liziko. Te so skupno s pokojnim bratom Antonom in s pokojno sestro Miciko l. 1882 v navzočnosti še živečih staršev v župni cerkvi pred oltarjem vpričo domačega gosp. župnika napravile zaobljubo vednega devištva. Ta obljuba storjena od vseh otrok, je bila podlaga našega zavoda Marijanišča, kajti vsi skupaj so sklenili darovati svoje imetje v ta namen, da se na njihovem posestvu zgradi zavod za mladino. Dne 26. julija t. l. pa je umrla Lizika, najmlajša izmed imenovanih sester v starosti 67 let po dolgi in mučni bolezni. Bila je na smrt zelo dobro pripravljena. Vsak teden je prejela skupno z obema sestrama sv. zakramente, rada je poslušala čitanje kake duhovne knjige, močno je želela in prosila za večkratni obisk duhovnika. V zadnjih dveh letih je mnogo trpela: oslepela je skoro popolnoma, bila je priklenjena na posteli, posebne bolečine ji je povzročal želodčni rak, ki ji je počasi izpodjedal nit življenja, pa vse je trpela vdano v voljo božjo. Krasen pogreb z obilno udeležbo duhovnikov, sotrudništva in vernikov sploh, je pričal, kako priljubljena je bila rajnka Lizika. Naj v miru počiva!

Marija Šiška Ljubljana. — Blagega srca in vneta častilka Marijina je umrla dne 2. julija po dolgi mučni bolezni v starosti 80 let. Ob prihodu blagopokojnega g. Rua na Rakovnik je spoznala salezijansko družbo in ji ostala zvesta do zadnjega kot goreča sotrudnica. Eden sinov je salezijanski misijonar v Sveti deželi.

Terezija Pelko iz Rogaške Slatine. Bila je goreča sotrudnica. Z vso vnemo se je trudila za razširjenje češčenja Marije Pom. in je s svojima hčerkama mnogo pripomogla pri gradbi Marijinega svetišča. Marija naj ji na veke plačuje!

V molitev se priporočajo nadalje:

Janžekovič Julijana iz Peršetinec pri sv. Tomažu v Slov. goricah.

Marija Lipša iz Berkopec pri Sv. Jurju ob Ščavnici.

Senegačnik Jernej od sv. Tomaža pri Ptuju.

Življenje čast. Janeza Bosca.

Življenjepis častitljivega Janeza Bosca, ki je pred kratkim izšel, je našel med ljudstvom veliko zanimanje. Kdor ga prebere, vsak je zadovoljen, da ga je bral. Duhovnik iz Ljubljane piše; *„Da je don Bosco toliko storil, nisem mislil. Poznal sem ga, a mnogo premalo. Knjižica, četudi kratka, mi ga je pokazala v polni luči. Vreden je vse časti...“* Gospa G. iz Sv. J. nam piše: *“Tako zanimivega življenja, kakor je don Boscovo, še nisem brala. Škoda, da ni v večjem obsegu.“* Gospodična B. iz Kranja piše: *„Nenavaden vtis mi je ostal v srcu, ko sem prebrala don Boscovo življenje. Častitljivi don Bosco je trpel, se trudil in se žrtvoval ter storil toliko v blagor duš, da se mora vsak čuditi tej božji naredbi. Zdaj se ga bom še bolj oklenila. Pri tej knjigi se mora še tako mlačna duša vzdramiti. Dobro bi bilo, da bi si v Kranju vsaka hiša preskrbela to knjigo, da bi vsi spoznali, kaliko zmore živa vera.“*

Te in tem podobne izjave pričajo, da knjiga v resnici zasluži, da si jo vsak, kdor le more, preskrbi. Dobi se v „Salezijanskem zavodu na Rakovniku v Ljubljani.“ Stane 10 dinarjev, (po pošti 11 dinarjev). Kdor jo naroči, se mu priloži položnica, da lahko brez stroškov pošlje denar.

Spored slavja

ob priliki prve obletnice posvetitve Marijinega svetišča na Rakovniku.

V NEDELJO 6. septembra:
Zjutraj ob 6. uri sv. maša pred Najsvetejšim z govorom.
Dopoldne ob pol 10ih govor, nato peta sv. maša.
Popoldne o pol 4ih govor in pete litanije.

V PONEDELJEK 7. septembra:
Zjutraj sv. maše od pol 6 — 8 ure.
Zvečer ob četrt na 8 govor in pete litanije.

V TOREK 8. septembra:
Zjutraj ob 5ih govor, nato sv. maša pred Najsvetejšim in skupno sv. obhajilo. Nato druge sv. maše.
Dopoldne ob pol 10ih govor in slovesna sv. maša. Po maši shod sotrudništva.
Popoldne ob 2 uri govor, pete litanije in blagoslov za romarje; ob pol 4 uri govor, pete litanije in blagoslov za ljubljanske Marijine družbe. Sledila bo akademija v čast Mariji Pom. pri lurški votlini (ob slabem vremenu na hodniku srednjega dvorišča).

N.B. Na predvečer praznika (7. sept) po pobožnosti v cerkvi bo proslava Marije Pom. na dvorišču zavoda.
Svetišče bo od 7—8 septembra odprto vso noč.
Ker smo dobili polovično vožnjo za praznik Marije Pomočnice v majniku, je za ta praznik nismo mogli dobiti.

Podobe Marije Pom. kristjanov.

Izšle so krasne podobe Marije Pom. kristjanov, ki predstavljajo podobo v Marijinem svetišču na Rakovniku, podobo, ki jo je lansko leto o Marijinem kongresu kronal jugoslovanski nuncij, podobo, h kateri se s tolikim zaupanjem obračajo Slovenci, podobo, h kateri polni zaupanja prihajajo verni in pri kateri jih je že toliko prejelo pomoč. Don Bosco je toplo priporočal, da bi v nobeni hiši ne manjkalo podobe Marije Pomočnice in je obljubljal velik blagoslov tistim hišam, v kateri bodo častili to podobo. Take podobe, v velikosti 50x7 cm imamo na razpolago. Take podobe, ki bodo prav dobro služile tudi za mesec majnik, so po 10 Din. Pošljemo jih le po pet skupaj, kajti pri pošiljatvi manjšega števila bi bila nevarnost, da se zmečkajo. Kdor jo želi, naj poišče še 4 druge osebe in naroči vsaj 5 podob skupaj. Denar za podobe se pošlje po položnici, ki jo bomo prilagali podobam.

Podobe Male Cvetke.

Dobili smo tudi krasne podobe Male sv. Terezije v velikosti 40x35 cm. Dolgo so že ljudje povpraševali po njih. Slednjič nam je mogoče ustreči in sicer po jako ugodni ceni. Dočim so bile prej po 50 Din, so zdaj po 10 Din. Mala Cvetka si je radi čudovito lepega življenja in radi mnogih dobrot, ki jih deli svojim častilcem popolnoma osvojila pobožnost Slovencev. Povsod jo poznajo, povsod jo časte, povsod žele imeti njen spomin. Ta spomin lahko najdejo v prelepih podobah. Tudi te pošiljamo le po 5 skupaj.

Našim pospeševalcem in pospeševalkam.

Našim pospeševalcem in pospeševalkam katerim dolgujemo toliko hvaležnosti, ker neumorno na en ali drug način podpirajo našo družbo in nam pomagajo delovati v čast božjo in blagor bližnjih, bomo tekom septembra in oktobra poslali nekaj zgoraj imenovanih podob Marije Pomočnice in Male Cvetke, s prošnjo, da jih razširijo med znanci. Nekateri so jih že prejeli in večinoma so imeli tako srečo, da so takoj naročili novih. Prosimo torej blage pospeševalce in pospeševalke, da jih blagovolijo, ko jih prejmejo, blagohotno sprejeti in razpečati ali sami ali s pomočjo drugih. Naj bodo gotovi, da bo ta njihov trud v veliko čast Marije Device in Male Cvetke in da bo bogato poplačan. Če bi jih slučajno kdo ne prejel in bi jih želel, naj blagovoli sporočiti. Kdor ne bo mogel razpečati podob takoj, bo lahko to storil polagoma.

Razno.

Imenovanje.

Načelnik našega sotrudništva vlč. g. kanonik Al. Merhar je bil od sv. stolice imenovan za tajnega komornika Nj. svetosti ter je dobil s tem naslov monsignora.

Našemu požrtovalnemu, za salezijansko stvar tako vnetemu gospodu prav iskreno častitamo!

Splitski dijaki v Turinu.

Na letošnjo veliko noč je obiskalo Turin 14 dijakov iz trgovske akademije v Splitu v spremstvu g. ravnatelja Gradenovića in g. prof. Štuka. Došli so na vel. soboto zvečer in ostali do srede zjutraj. Gostovali so v salezijanski hiši v Valdocco. Ogledali so si več salez. naprav in se živo zanimali za don Boscov vzgojni sistem. Ko sta gg. profesorja posetila naš praznični oratorij se je g. ravnatelj izrazil spremljevalcu: »Gospod, tele pol ure sem se več naučil kot na vsem našem poučnem potovanju po Italiji.«

Znameniti p. Matteo, svetovnoznani apostol Najsv. Srca je pred kratkim posetil tudi salez. mednarodno semenišče v Turinu in imel velezanimiv govor za bogoslovce, zbrane iz 22 različnih držav. Govori zelo preprosto in posebno povdarja perečo potrebo gorečih apostolov za versko obnovo človeštva. Salez. družbo zelo visoko čisla in jo smatra najizdatnejšim činiteljem za to prenovitev, »Jaz sam — je rekel — živim napol salezijansko življenje, tako da me že povsodi imenujejo ‚preoblečenega salezijanca'.«

Uredil Josip Meze. Natisnila salez. tiskarna v Ljubljani.